

Vilsitz Mónika

TÜKÖRSZILÁNK

**Versek - Írások
1986-1999**

TARTALOM

GÖRBÉK

RELÉ A PARADICSOMHOZ
AHOL A PART SZAKAD
AZ ÓPERENCIÁN ÉS EZEN TÚL...
RÉM ARGÓ
JELEN VAGYOK
MEGHÚLT HANGULAT
„COGITO ERGO SUM...”

ÜRES KELYHEK

FELISMERÉS I.
FELISMERÉS TEÓRIA II.
TÚZPARÁZS
SZÍVDOBBANÁS
KIÁLTÁS I.
KIÁLTÁS II.
KIÁLTÁS III.

TÜKRÖK

ROVÁTKA
LÁTOMÁS
A GONDOLKODÁS „IDEÁI”
TÉRKÉP AZ EGOIZMUSHOZ
GONDOLATOK

ENYÉIM

LÁNYKÁM
VÁROSKÁM
ROZSDÁS KÖTELEK RENESZÁNSZA
ROKONLELKEM
PAPUS

GÖRBÉK

RELÉ A PARADICSOMHOZ

Mit Évaként ízlelsz,
csumát visszaköpve a kánaánban.
Kérődző bőség felé terelget,
s nyája gyapját növesztve,
párnás alomra fektet,
szálló sóhajok hídja felett.

Rajongva tapsol jobb sorsra
érdemes art-nak,
nemes célnak, bio-kultúrának.
Elfelejt kántálni, angyalokat fogad,
Jeruzsálem csillagos égboltja alatt.
Csendélet, mi honol égiszem rámájában,
S csillanó holdsávot árnyként tör
a fehér ló patája.
Halk suhintással égő tövist hasít.
Pszt!!!
Csipkerózsika álmodik...
- Jeruzsálem csillagos égboltja alatt.

Bp. 1999. május

AHOL A PART SZAKAD

Bűnlajstromán mászik a jövő.
Fortyog az Etna, ím helyben jár.
Ezen a mankón külhonban,
Iliescu sántikál.
Élesen serceg a sablonos szöveg,
A kábító tudat, kedv,
Oly orrfacsaró borosta felett.
Ez kéne még lavórnézet,
Mi belé merülő szivacsként
Dagadva, szívna a retket.
Langeléta termet, trotilos tekintet,
Ez rontja a közkedvet.
Nézd!
Vált vigyorogva, s másik
Sávban araszolva foghíján
Beszáll egy UAZ-ba.

Bp. 1999. május

AZ ÓPERENCIÁN ÉS EZEN TÚL...

Hol jársz?
Kitörő örömmáморban úszó boldogság.
Itt borostás részeg tekintete alkoholmáмор párájára száll,
S pupilla táган réved a semmibe, szívó sziluettje.
Kvázi echte tabu, drogfüggő kába máмор,
Mi jöhet még?
S léssen jobb is.
Betörő s ürt kitöltő,
őrült álom máморba holdkóros szívet tépő
Szerelem,
S jó /M./ Áмор, s ezen túl...

1999. május

RÉM ARGÓ

Kondi, pályára tett
Kugli arc, tükör
Szőrcsomó kerettel.
Tetkó, sötét tónusú
állat szervű szerkó.
Kézi telefon szól
WESTEL, sűrűn bűgő
térerővel.
Réveteg tekintet
Semmibe steksszel.
Őrző közönyű híg központ,
ökle végterméke,
lővét termel.
Orbit a szájban rágódik,
detonál a plastik,
s két méteres
sávban vágódik.
Végzi, s tucat ember
Degradáltunk csorgó
vérét nézi.

1999. május

Relé a paradicsomhoz.

JELEN VAGYOK

Koszorú galamb látta szürke flaszter.
Belerúgok egy pléh kólás dobozba.
A szél csattogva tovább görgeti.
Könyörgő fekete szemek, vékonyka kis kezek.
De a céna hangok trágáran kérnek.
Ökölbe szorult ujjak zizegően gyúrik a
Mc Donalds papírját galacsinná.

A rémálom a fővárosban dorbézol.
Mobilizált, plastik civilizáció betemet a gödörbe.
Emlékezetemből kiradírozhatnád örökre.
Hivalkodó, kínálkozó, gyönyörű gusztá.
Buja szememben álmokat dédelgető mustra.
Olcsó numera, média, piac, PLAZA,
Márka NA~ME /NA-NE?/

Nyomorult méltóságot vesztett testek.
Kaméleon módon HOMO-SAPIENS-ek.
A koktélt visszaköpöm flancosan.
Kihúzzom magam, dacosan.

A celofán-MODE sodrása még nem érintett meg.

1999. április

MEGHÚLT HANGULAT

Földváron vagyok és mint egy gyerek,
turul madárként szabadon szárnyalok.

Arany kreolban játszom, s
napszíttá hajamba csiklandós
langy szellő táncol.

A móló alatt árnyékként
csobbannak az aranyhalak.

A fehér murva csikorog a
sétáló lábak alatt.

Az éj lepelként borul reám,
de lenyűgöz e színes zsibvásár.

Kefe talpú, csitrik tucatja,
míg egy öreg tiszta mása,
hűen Chaplint utánozza.

A fű friss zölddinnye illatú,
de a Balaton olajos halkonzerv szagú.

A félmeztelen férfi nyakában óriás boa lazul,
S a szökökútnál afro-fono alkot vadul.

A portréfestő olajjal maszatoz,
s távol a fülnek

gyönyört hallató hegedű muzsika szól.

Dübörög az ifjúság pörgő HOUSE-ritmusa,
S kapkodó mű pofák „a kultúráért” című arca.

A giccs megél itt, s murisan hódító a
hangulat.

Nyitott tetejűek gurulnak,
a ciripelő fül mobilok kézben vonulnak.
Érdekes, a tücskök, régen még megvoltak.

1998. július, Balatonföldvár

„COGITO ERGO SUM...”

Vágyakozom... - de megfoghatatlan vagy.
Sikamlós, csípős mint a szappan.
Pedig békeidőket élünk együtt,
mi ketten a test és a lélek.
A köztes állapot benzingőzös mellre szívás.
Fullasztasz, te fejetlen ördög,
kígyóként fogva tartasz,
béklyókat akasztasz,
fejlődsz mint egy parazita
te rövid nevű éra!
Állat torzókat szülsz, s utálatos közönyt.
A lovak vágatnak, a jövők változnak, és a korcsok ugatnak.
Ízeimre tépnek és mohón,
sűrű lávaként elnyelnek.
Mocskos kezeimbe aprót tesznek,
és - gondolkodom mit tegyek.

ÜRES KELYHEK

FELISMERÉS I.

Rólad álmodoztam én.
Éj van, de ébren vagyok.
Szél sóhajt, s az ég ívén szikráznak a csillagok.

Rólad álmodtam én.
Egyszer csak lábam haladt.

Vitt.

- Isten tudja hogyan,
s állottam ablakod alatt.
Ó emelj magadhoz fel!

Magányomban szédülök.
Meghalok itt, a sápadt számon,
szememen, záporoznak csókjaid.

Nézd!

Arcom hideg fehér, a mosolyod fagyos.
Magasztald a szívem, hisz oly vadul dobog.
Ó szoríts magadhoz jól!
Szoríts amíg meghalok.

1990. nyár

FELISMERÉS TEÓRIA II.

Rád gondolk, déli napfényt ha szikráz a tengerár.
Rád gondolk, ha hold ezüst sugara forrásra száll.
Hallom hangod, ha tengerparton zúg
a hullámmoraj.
Egyek vagyunk, ha elmennél
bármily messzi útra.
Esteledik, csillagok fénye gyúl-gyúl már.
Bár itt lennél, alkonyodó szempár.

1990. Thessaloniki

Tűzparázs

TÚZPARÁZS

A füst gomolyog, a gyantaszagú tüskék felett
Ölel a patakmeder megfáradt szíveket.
Vénáink tüzében eggyé olvad,
A kivérzett mélység.
Lábra kapja a magányt, nyújtva mifelénk.
Árnyat vet a bagoly szárnya arcom színébe,
Bús szellemfi idéz a csendben.
Könnyben úszva nyújtom
vén kezemet kezedbe,
hogy illő táncot járj az emlékezetemben.
Távolba lát a bölcs messzeség,
hogy könnyes szemeimet
felitathassa a szél.

1999. nyár

SZÍVDOBBANÁS

Szíved, mely fenékig megtelik,
éj tónusú lombok alatt.
Mellkasod melegébe fújja szét a havat.
Madártoll hull, s cirógatja arcomat.
Nekem te vagy az oázis,
mely álomba ringat,
s eloltja szomjamat.

KIÁLTÁS I.

Lelkem mélyén sötét homály ül.
Szívem mélyén elkövesedett halott jószág dobog.
Félek magamtól, s a csalódásoktól.
Tán ezért szállt meg engem a gonosz erő?
Nem szereti senki a súlyos elkövesedett homályt,
s mély dobogást.

1986

KIÁLTÁS II.

Elvesztettem a szerelmem gyűrűjét.

S félek kedves téged is elvesztelek.

- Jaj be szeretlek...

Te vagy nekem a szárnyaló ige.

Érzem Te következel.

- Nem akarom.

Tündérré változni nem bírok.

Esküszöm a gonosz erő ellen.

Ha elveszítelek érted bűnhődöm a halálba.

1986

KIÁLTÁS III.

Utolsó levelem lehelem az égi postára.

Mert a halál egy folytatásos álom,

míg a válás szívet tépő fájdalom.

Látlak, s szemem könnybe lábad.

Hagyd!

Illatozza be síromat a szerelem.

Hadd legyen édesebb a lenti életem.

Összehoz-e a sors véled,

A Jó Isten tudja.

Csodatévő vágyam szerelmem,

Örökre elhagytál engem.

1987. Balaton

TÜKRÖK

ROVÁTKA

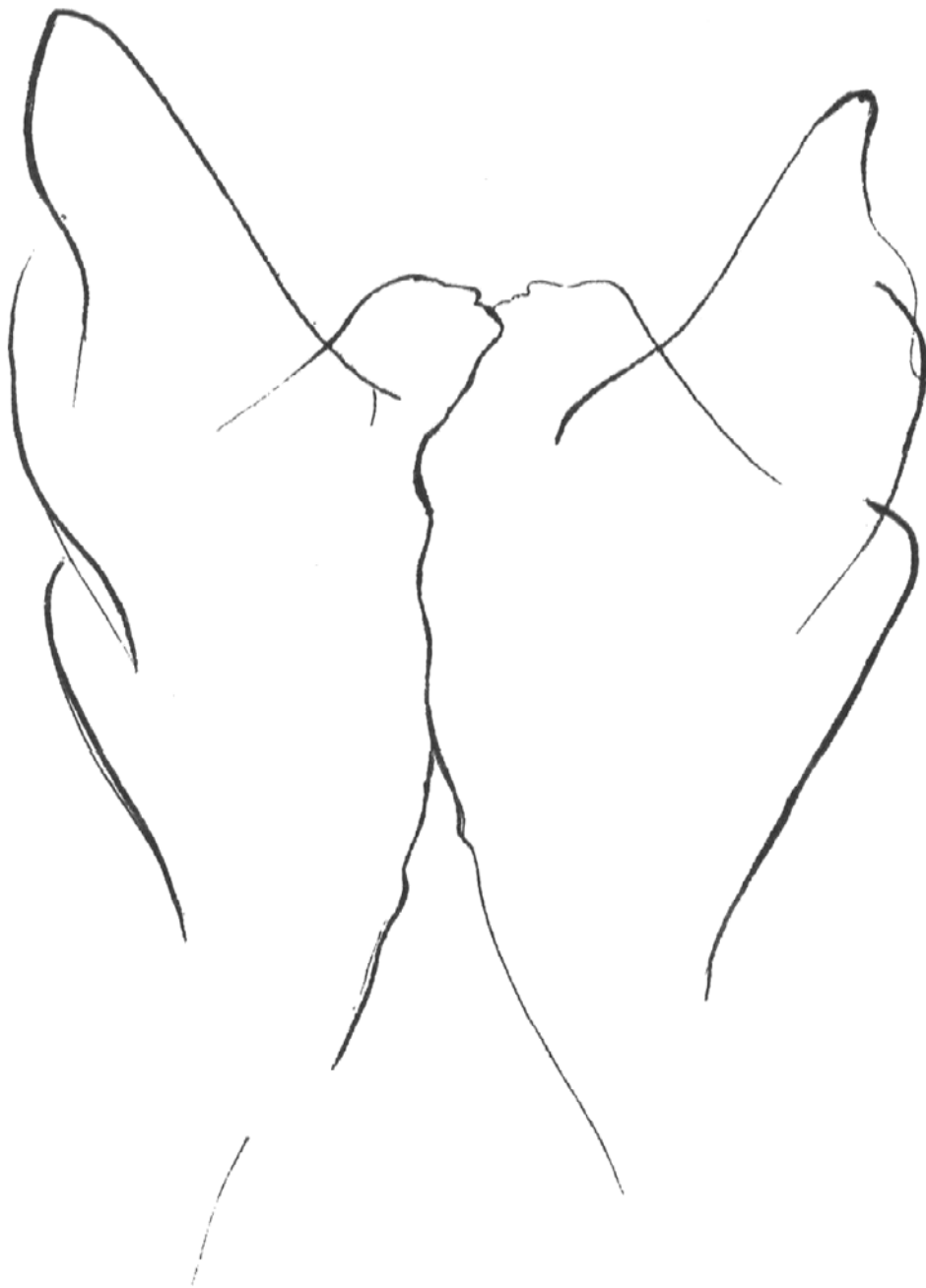
Félszeg lidércek meddő vágya
vetít a fehér kockapapírra.
Reflexszerű, a gombóccá legyűrt nyelés.
Felspannolt nyálcsorgós véredek
vicsorogva teremnek,
s templom oltárhoz vezetnek,
dobbanva szeretnek örökön gondolva,
kizökkenő vágányra koccan,
a pálinka bűzű stampedlis pohár löttyen.
Ott azon söntésből,
támolygó bájbígyor berekeszt,
Békaperspektíva szögből beáll a légüres térbe,
hogyan szabad jelzést kapva,
bamba tekintettel megállapíthassam,
az elföldelt kutyacsont tél idő tartalék,
gyomromat kavarva felfordulék.
Természet adta láncreakció folytatva
teremteni fejcsóválós Loch-Ness-i szörnyet.
Szájbarágott, született keserű ízű,
reform romhalmazt,
hogyan a lapok teljesebben.

Bp. 1999. május

LÁTOMÁS

Áttetsző zuhanó, élesen csörömpölő álom szilánkok.
Bevillantok szemgödröm előtt,
s sötét lepedőt vontok fölém
- várom a másik Univerzumot.
Ringatsz, hívsz, hogy párnáimba hajtsam fejem,
előtted tisztelegjek,
s álmaim viharában szeresselek.
Fényességgel töltesz el, a szobasarok
Csak egy gyerekes ködbe burkolózó látomás.
Örök panoptikum vagy - gondolok rólad erényt,
jót, szépet, hűséget s magányt.
Életerőt édesen hintő nyugalmad,
jövőt adott kezembe,
Szerelmed utolsó cseppje kelyhemben.
Nem bántottál, csak elmentél.
Verejtékező bőröm, vergődő énem
kiáltósan sorsom csendjébe hasít.
Ordít. Én mégis a papírok fölé hajolok,
s látlak.
Visszanézek, és fut utánam az idő,
nem érint, de elsuhan finom ráncú szele
szellemként üldöz a végtelen semmibe.
Mámoros ébredésem határán lebegek,
könnyezek sósan, méz édeset.
Gyökereim kitépem fájó húsomba maró kínok alól,
lelkembe taposó ármánykodások bűvös szavaitól.
Újra vessétek el sercegő magjaimat,
S újjá születhettek, s megválthatok mint Jézus!

1999. február

Felismerés

A GONDOLKODÁS „IDEÁI”

A szeretet, mely megemészti elmémet,
S olykor elgyötri bensődet.
Ösvények, kusza, kanyargós,
Vad ködös homályban.

Sziget, mely lágy homokján megpihensz.
Tenger, mely sós tajtékzó hullámai dobálnak.
S kiemelkedsz a habokból,
- s majd elsodornak.

Érzelmek, melyek kiismerhetetlen idegenségbe röpítenek.
Szárazföld, melyen a szél felitatja könnyes lelkünket.
Várakozás, mely galaxisba röpíti szabad életemet.

Értelem, mely felé kerekedik az érzelem,
Valóság, mely rádöbbszent egyszer saját utunkra,
hogyan megtaláljuk végre valahára azt,
amire szüleink e-világra nemzettek bennünket.

TÉRKÉP AZ EGOIZMUSHOZ

Térképezem a csúszós hideg utat,
bárgyú unalmas arcokat,
Mint félénk rőt vad, ki nem tudja merre
Vágtázzon e kusza világban.

Kutatom az erdő ösvényeit,
ember barátaim egyszerű földi táncát,
s nem túl mély lelki leásását,
- s magamat.

Látom amint a nap,
aranyló nyalábjához küzdöm bensőmet
és süt rám, melenget, a szivárvány hídján,
de belekapaszkodnék!

Kialvó reménnyel, s szövevényes elmémrel
s lehetőségek partján odázok,
s merengve nézem a túlsó partot.
Meleg homoktól tükörszemcsés perzselő,
Forró pirulós baráti ölelést, elismerést.

Keresem magamat, homályos szemzúgamból nézve,
A „Tudás fájának” tarka színben pompázó levelei között,
s megbújok árnyékuk játékában.

S ritka pillantásokra előbukkanok,
Szent János bogárként világítok,
apró szikrákat küldök felétek,
s oda képzelem az énem álmodozóan
mámoros szembogarát, mely titokzatosan más,
mint Ti, földön táncoló halandók.

S majd megriadva magamtól,
tétova álombirodalmam vatta pamlagán,
Kialszanak aranyló zöld fényeim.

Mért nem találtok meg messzi Kalandorok?

1999. február

Meghűlt hangulat

GONDOLATOK

A csillagos eget bámulom.

A tejútrendszert és álmokon ábrándozom.

A szél fúj, hideg van s eltűnőben vannak a fényes csillagok.

Elmúlik nélkülünk a boldogság, élet meleg szeretet.

A remény fények elhalványulnak fejem felett.

1987.

ENYÉIM

LÁNYKÁM

Vágyakozó őzike szempár mered fel rám
az éj sötét leple alatt,
világító csoda.

Bömbölő kis testén máz,
s fölötte angyalok üdv hada.

Előtte hever egy új világ,
nemzedékek kora,
mit megváltók, a Jó Isten
teremtett oda.

Elszakadt tőlem selymes burkom
Édes csöpp lánya,
oltalmat keres keblemen,
elcsendesedő édes pofikája.

Magzat ringató, lágy muzsika
S egy szuszogó álmodó kis csoda.
Született életem legszebb ajándéka.

1999. február

VÁROSKÁM

Koldust nem látott dimbes-dombos
testeden élünk.

Óvó szíved közepébe,
vaskeresztet feszítünk.

Vén kezéd erében szürke
Véredként zajlik, a zord Duna.

Te lenyűgözöl, mert korhűen makrancos vagy magadhoz.

Napfényben nyíló, illat harmatot hozó
Virágzást tölt be zsibongásod.

Kígyóként tekergő ódon utcácskák,
s Poéták alkotó leheletével,
szagos párájába burkolózó sikátorok csoportja.

Ódon omladozó falak,
fehér rámás ablaknyílások,
zsalus szemhéja bölcs csendben rebben miránk.

S bohém művészek szülőanyja,
menekülő szerbek őrangyala,
köntösöd burkában, történelmet láttál,
szítáló szemünk előtt.

Égbe szökő hét templomok városa,
emberi hitek tömegek,
csoszogásait harangozod szívünkbe.

Igen, megnyugvó örök mosolyt csalsz ajkainkra,
Vénusz istenként lenyűgözöl.

Szentendre, 1999. február

ROZSDÁS KÖTELEK RENESZÁNSZA

Szürkék közt éltem párban,
fásult rohanó káoszban.
Mígnem telefonom, kizökkentett
emlékeim közé separt.
Púder szelencém éles tükrében,
mély karót vert rózsaszíneiben,
copfot hordva járt-kelt.
Sejtelmes szirmaidat
tizennégy esztendő létevé
fűztem, kosár ágyad...
csüngő tarka gyöngyfűggönyöd tengerévé.
Padlásszobád árny színpadán
Játszottál, a nagy zongoránál
fáklyászenét,
a perzsaszőnyeg misztikus tüzeiben,
s vártál pirulva.
Nagymamát kalapban, naftalint lehelve,
zsémbes vénkisasszonyosan.
Kamaszként lelkünk borzongásává
Főzött vanília puding,
Ízet remegő, testet mosollyá varázsoló
Édesanyád bölcs szófoszlányát.
Küzdőterünkben szerelmes vágyat,
szító reformjaink netovábbját.
Tűcipők koppanása hallik más idők
nyers betonján, vésődik sarkad alatt
hagyomány, melyet tisztelt
két kezéd marasztalt.
Meredek szurdok fagyos dobogóján,
részint személyes érzésként örökítve,
Amulettként színt játszottál.
tulajdonod jelenében, tied a főszerep
kanári sárga nézők körében,
médiává izzadva
kéken tiszta a szemed.
Jól nevelt utódod létének,
legértékesebb ön feláldozatává váltál.
Múlt kísértés könnyeit itatva,
jelenést újjá szántva,
Nyújtunk egymásnak jobb kezet
- a feszületre.

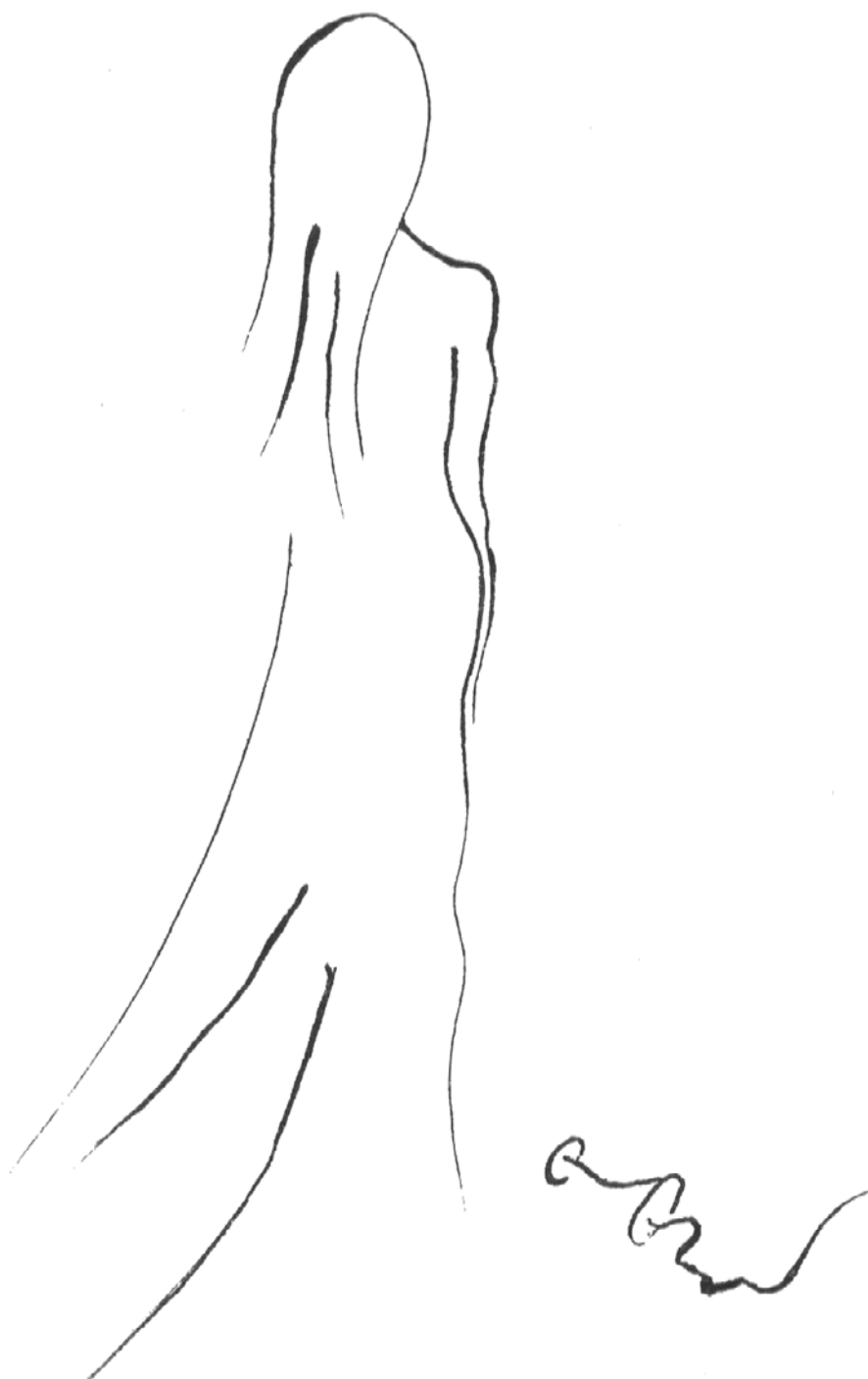
Rozsdás szürkék közt
rózsa színeiben,
copfot hordva,
tarka fáklyás
tüzében pirulva.
Lány!
Tied a főszerep
kanári sárgává
izzadva
kéken tiszta a szemed.
Itatva újjá született.

*/1984. Zentha utcai ház emlékére
Szívből ajánlva M. Cs.-nak/
Szentendre 1999. május*

ROKONLELKEM

Alkonyra ébredj és szentséges
Szűzre, esküt mondj!
Perzsel a lángja, mely
szívedre vásznat von.
Itt érvén bekopog,
szemlesütve mászva feléd,
Szép orcára pírt csal,
mely a jövő tükrébe hív.
kerengve, hogy veled pezseljen,
mert az elmúlt foltot hagyott néked.
Elfogadva magasztal, ígérve végtelent,
hogy ujjaidon viseld aranyló pecsétjét.
Ajkadon a szó szálló, mosolyt messzi
szór,
kristály csillan feléd.
Gondolva élsz, s felhők felett imádsz,
úgy ahogy én.
Temesd a magányod lelkedben, elfújva viasz lángját,
Perzselje szíved a fény.

1999. nyara

Jelen vagyok

PAPUS

Gyökereid voltak, mint minden földi halandónak, de hirtelen kitépték.

Ködös volt kisfiús léted, zsigereidben éreztél magasztalás nélkül, e világi dolgokat.

Erővel küzdöttél, kiserkenő csíráidért.

Kiskezekbe kenyeret adtál, a sugarak alatt álltál kalapban védve, zöld szemeidben ragyogott a távol.

Lógott rajtad a gyűrt lódenkabát, s minden lépésednél elnéztél fejünk felett bölcsen.

Olykor gyermekesen ártatlanul, görbültek bajsod alól az apró derűk, a humor és a politika.

Zsebedbe nyúltál, úgy kotortad nekünk elő a menta ízű cukorkát, hogy édesítsd nekünk az életet.

S vitt a fekete útra, a fehér visító hiéna.

A hideg vasrács épp, hogy ért fejedhez, miközben magasra néztél párnáidon.

Fogtam ráncosan megélt kezed, szorítottam ahogy csak bírtam, hogy melegítsem dermedő véreidet.

Elaludt a lámpafény, s midőn jön az álom, te is jössz felém.

Selymes ágyban pihensz, feletted szemfedél, rád veti imáját, a mind ott álló keresztény.

A sápadt viasz, csak ontja könnyét köréd. Sírtakaród a tél betemet az őszi falevél. Kúszik a borostyán fénye érintve vetül rád, s tükörként adja át, szellemed földi mását.

A lélek kolompja szól neked, magányt dobva vállamra, hogy hozzád hulljon az azáleák szirma.

Illatozza sírodat, s hogy ha jő az est,
Tehozzád porozza álmomat.

1998. november

Szentendrén születtem, és az időtől fogva, más utakra térve, paradoxonok vettek körül.
Áthidaltam, és értem meg, tanulva elfogadni a másságot.
De hiszem, hogy mások is látnak a természet ösvényeire, hol a vadak békében élnek.
S áttérnek a civilizált, modernizált térbe, hogy egymástól tanuljunk bölcsen élni.

